

بعد از المپیک همه یقه‌ی ما را می‌گیرند!

محمد رضا طالقانی

کشتی الان به دست فرزندان‌اش اداره می‌شود، فرزندان‌ی که هر کدام از بزرگان کشتی ایران و جهان هستند. علیرضا دبیر و حمید سوریان، هر دو از قهرمانان بزرگ و بنام کشتی هستند که در بین مردم و کشتی دنیا دارای اعتباری ویژه هستند. هر دو عنواندار، زحمت‌کشیده‌ی کشتی و استخوان خرد کرده‌ی ورزش ملی هستند؛ به همین دلیل با تمام وجود تلاش می‌کنند تا کشتی به اوج برسد، اما در این یک سال، کرونا همه چیز را به تعطیلی کشاند، هیچ مسابقه‌ای در دنیا برگزار نشد.

این یک پدیده‌ی عجیب بود که همه چیز را از کار انداخت اما باین حال چرخ کشتی از حرکت باز نماند.

هیچ مسابقه‌ای در جهان برگزار نشد، اما فدراسیون کشتی تلاش کرد با برگزاری اردوها و مسابقات لیگ، کشتی تعطیل نماند. فدراسیون کشتی برای زمان تعطیلی اردوها و مسابقات هم برنامه‌ریزی کرد و مهم‌ترین کار هم این بود که سالن‌های کشتی را بازسازی کند که کار بزرگی بود. حالا هم که اردوها در حال برگزاری است و تیم‌ها خودشان را برای المپیک آماده می‌کنند و فدراسیون سعی دارد این تیم‌ها از رقبای خود عقب نمانند. چند روز دیگر المپیک است و باید این تیم‌ها خوب تدارک ببینند و البته یک موضوع مهم را نباید فراموش کرد؛ این تیم‌ها نیاز به حمایت دارند و باید از همه لحاظ مورد حمایت مسئولان ورزش قرار بگیرند.

المپیک مهم‌ترین رویداد است و نتیجه گرفتن کشتی برای همه مهم است و به حتم در نتایج کاروان هم تاثیر گذار است، به همین دلیل باید به کشتی جور دیگری نگاه کرد. هرگاه کشتی در المپیک‌ها خوب نتیجه گرفته، به یکباره کاروان هم توانسته حرکت روبه‌رشدی داشته باشد که نشان از نقش مهم کشتی دارد. البته حتی اگر المپیک هم نبود، باید نوع نگاه به کشتی در حد این رشته باشد؛ اگر این حمایت‌ها و نگاه‌ها نباشد کار پیش نمی‌رود و وقتی کار پیش نرود، تیم نتیجه نمی‌گیرد، مردم یقه‌ی ما را می‌گیرند که چرا کشتی نتوانسته موفق باشد، آن موقع کسی جوابی دارد به مردم بدهد؟ اگر این تیم‌ها برای المپیک خوب آماده نشوند و امکان کسب مدال وجود نداشته باشد، باید پاسخگوی مردم باشیم. به مردم چه جوابی داریم که بدهیم؟ کمی در برنامه‌ریزی‌ها باید کشتی را متفاوت دید. کشتی، آبروی ورزش ایران است و کمک به این تیم، تاثیرش را در کل کاروان می‌گذارد و وقتی کشتی موفق باشد، به یکباره نتیجه‌ی آن در کل کاروان دیده می‌شود.

طلای سیدنی را از خدا گرفتم

علیرضا دبیر: از ورزش به سیاست پرتام کردند

محسن وظیفه روزنامه‌نگار

یکی از استثناهای کشتی ایران، علیرضا دبیر است. کسی که در بیست سالگی با طلای مسابقات جهانی ۱۹۹۸ تهران، نام خودش را در بین بزرگان کشتی قرار داد. کشتی‌گیری با دوینده‌ی راه‌راه و البته زیرگیری‌های بی نظیری که از همان روز اول، مقابل محمد طلایی یا سابقه‌ی قهرمانی جهان در سال ۱۹۹۷ عرض اندام کرد، مشخص شد خیلی زود نام‌اش در کشتی دنیا خوش می‌درخشد. مدال طلای المپیک سیدنی، مهم‌ترین مدال این قهرمان پنج مداله است و البته یک طلا و سه نقره جهان هم از او یک چهره‌ی مهم در کشتی ساخت، اما اتفاق‌هایی رخ داد که بعدها باعث شد تا علیرضا دبیر، چهره‌ی خبرسازی باشد. حضورش در المپیک آتن و حواشی آن و البته ورودش به عرصه‌ی سیاست و انتخابات شوراهای علیرضا دبیر یک چهره‌ی مهم ساخت. به نحوی که حالا به مدیریت کشتی ورود کرده و می‌خواهد اینجا هم به نحوی خودش را نشان دهد که مهم‌تر از گذشته باشد.

المپیک مهم‌تر از جام جهانی

المپیک، مهم‌ترین رویدادی است که هر چهار سال یک بار برگزار می‌شود، به همین دلیل خیلی‌ها اهمیت آن را به همین زمان برگزاری ربط می‌دهند، البته جام جهانی هم هر چهار سال یکبار برگزار می‌شود و حالا علیرضا دبیر به عنوان یکی از شش المپین کشتی آزاد معتقد است که المپیک مهم‌تر از جام جهانی است: «المپیک مهم‌ترین اتفاق ورزشی است که هر چهار سال یک بار برگزار می‌شود و از جام جهانی بزرگ‌تر است و خیلی‌ها اعتقاد دارند المپیک قابل

قیاس با جام جهانی نیست. در جام جهانی فقط ۳۲ کشور هستند که با هم رقابت می‌کنند و بقیه تماشاگر هستند، اما در المپیک، دویست کشور درگیر هستند. وقتی حسین رضازاده وزنه می‌زد، همه‌ی ایران نگاه می‌کردند اما شما فکر می‌کنید کشورهای دیگر نگاه نمی‌کردند؟ علاوه‌بر ایران، دویست کشور دیگر هر کدام یک رضازاده دارند.» او با بیان اینکه قصد ندارد ارزش جام جهانی را نادیده بگیرد، اما المپیک را قله‌ی موفقیت ورزش می‌داند: «نمی‌خواهم خیلی جام جهانی را کوچک کنم یا المپیک